

לקוּטִים וספורים נפלאים

פרשת ואתחנן

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא" (ג, כג)

זה אחד מעשרה לשונות שנקראת תפלה כדאיתא בספרי (רש"י)

הרה"ק מסטריקוב זצ"ל היה רגיל לספר מעשה נפלא, ששמע מהרה"ח המפורסם רבי נחום יואל הלפרן ז"ל. מעשה בסוחר, חסיד קרלין, שנסע לרגל מסחרו לוינה, והוצרך לשבות שם.

החליט שיתפלל בשבת בבית מדרשו של הרבי מטשורטקוב.

ביום רביעי נכנס אל הקודש פנימה לקבל ברכת שלום, וביקש, הואיל ומנהג קרלין להתפלל בקול ובצעקה, שהרבי לא יקפיד אם כך ינהג.

שמע הרבי והגיב בקפידה: איזו דרך זו לצעוק בתפילה? והרי עומד אתה לפני המלך, ויש להתפלל בשקט ובמורא, כך מנהגנו, ואין לשנות!

חשב החסיד בליבו: לא אוכל לבוא שם להתפלל, אבל כשהגיעה שבת, ולא היה לו מקום אחר, הלך להתפלל שם, והשתדל בכל כוחו לכלוא התלהבותו ולרסן רגשותיו. בהגיעו ל"נשמת כל חי" נפרצו הסכרים, שכח עולם ומלואו וצעק בכל כוחו.

לאחר התפילה חלשה דעתו, שהפך את ציוויו של הרבי, וחשש מהקפדתו, נכנס שוב אל הקודש פנימה, וביקש מחילה. השתומם הרבי: על מה ולמה? אדרבה! הצעקה -

אחת מלשונות התפילה היא! וטובה התפילה בצעקה מתפילה קרה וקפואה...

לא ידע החסיד את נפשו מרוב תדהמה: והלא הרבי אמר...

חי"ק הרבי, וענה: הלא תבין, כשבא יהודי ביום רביעי ומודיע מראש שבכוונתו לצעוק בשבת, חובתי להודיעו שאין זה מעיקר התפילה וצביונה, אבל כשעומד הוא בתפילה, ולבו עובר על גדותיו ונגדש בצעקה, אין נאה ומשובח הימנו!!...

סיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל ששמע מהגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל מעשה על זקנו רבי דוד זצ"ל שהיה מנהל אחוזה בחצר אחד הפריצים.

פעם התפאר הפריץ באזני חבריו השיכורים, שמנהל האחוזה שלו צדיק גדול, וכשהוא עומד בתפלה לפני קונו אינו שומע דבר.

אם יירו ברובה ליד אזנו (והרובים באותה עת השמיעו רעש רב) לא יחוש בכך כלל.

לא האמינו חבריו לדברי הפריץ והתערבו עמו שלא יתכן כדבר הזה.

נטלו רוביהם לבחון, האם אמת נכון הדבר.

יצאו לשדה, שם עמד רבי דוד בתפלה, כל הפריצים טענו את רוביהם, גם הפריץ המארח, כולם.

כשהשתחוה רבי דוד ב"מודים" ירו מעל לראשו, ולא שמע את

רעמי המון היריות. נשאר כך, שחוח, עד שהזדקף לאיטו. כשפסע רבי דוד שלוש פסיעות בסיום תפלתו, הופתע לראות את ההתגודדות מאחוריו.

הפריץ המאושר שזכה בהתערבות סיפר לו על המאורע ואמר: "אילו היית נבעת מקול היריות, הייתי אני יורה

בך!"

(והגדת)

הַאֲדָמוּר מִ-GPT

"בַּיָּמִים הָאֲחֵרוֹנִים הָיִיתִי צָרִיךְ אֶת הָרַבִּי בְּדִחְפּוֹת", סֵפֶר יְהוּדִי לֹאד"ש בְּעֵינֵי לַחֹת. "הַתְּמוּדָתִי עִם דִּילֵמָה קָשָׁה, חֲפֵשֶׁתִי אֲמוּנָה, חֲפֵשֶׁתִי כּוֹן - אֲבָל הָרַבִּי לֹא עָנָה. וְאָז נִזְכַּרְתִּי - יֵשׁ בֵּינָה מְלָאכֹתִית, יֵשׁ GPT!

הָעֲלִיתִי לְתִכְנֶה שְׁעוּרִים שֶׁל הַרֶה"צ ר' אֲשֶׁר פְּרִינְד, שֶׁפָּכַתִּי אֶת לְבִי - וְקִבַּלְתִּי תְּשׁוּבָה מְדִיקָה, מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁהָרַבִּי הִזָּה כְּנֶאֱמָה מְשִׁיב לִי..."

פָּנִי הָרַבִּי הִרְצִינוּ. לְמַחֲרַת שֶׁתָּהּ, כִּי כָּל הַלֵּילָה הִרְהַר בְּשִׂאלָה: הָאֵם בְּעֵדֵן הַדִּיגִיטָלִי הַמְתַּקְדֵּם, כֶּבֶר אֵין צָרָה בְּשִׁיחַת חֲבָרִים? כֶּבֶר לֹא מַעֲלִים שְׂאֵלוֹת מוֹל מוֹרָה דֶּרֶךְ? הָאֵם "עֲשֵׂה לְךָ רַב וְהִסְתַּלַּק מִן הַסֶּפֶק" - אֵינִי תִקַּף עוֹד?

וּבִבְקָר, הִבִּין: הַתְּשׁוּבָה נִמְצְאָה בְּסִפּוֹר דָּוִד הַמֶּלֶךְ וּבֵת שֶׁבַע.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

מושלם, והתפלא: הכיצד זה קרה? מי כתב את השורה היפה כל כך?

מופתע ומרוגש משורת הסיום הנפלאה, נכנס הגוי אל שכנו רבי יהודה הלוי, וסיפר לו על הפלא הגדול בהשלמת השורה.

מדוע הנך מתפלא מי כתב את השורה? שאל אותו רבי יהודה הלוי בקרירות, אולי השורה נכתבה מאליה? לא יתכן! קבע הגוי בנחרצות. שורה נפלאה ומתאימה כל כך לשיר, לא יתכן שתיכתב מאליה!

ישמעו אזניך את מה שפיך מדבר - אמר לו רבי יהודה הלוי - אם שורה אחת לא יכולה להיכתב מאליה, עולם מלא מופלא ומסודר כל כך, יתכן שיברא מאליו! וכשהשאלה מהדהדת בחדר, נאלם הגוי, והבין שטעה בתפיסתו השגויה, ובוודאי שיש בורא ומנהיג לעולם.

"כבד את אביך ואת אמך כאשר ציון ה' אלוקיך למען יאריך ימך ולמען יטב לך"
(ה, טז)

הגה"צ רבי שלמה זלמן אונסדארפער זצ"ל היה מגיד מישרים בפרעשבורג, כל ימיו השתוקק מאוד לעלות לארץ ישראל, דרך שארכה בימים ההם הלך ושוב כחמשה חודשים, אך מכיוון שלא היתה הפרוטה מצויה בכיסו, נשאר הדבר רק בגדר חלום ותקווה טובה.

פעם אחת בעצם יום הפורים ניגש אליו אחד מעשרי העיר ונתן לו מתנה כרטיס נסיעה לארץ ישראל. כמובן רש"ז שמח מאד ומיד החל בהכנות לקראת הנסיעה הגדולה שרבות ציפה לה. בהתקרב מועד הנסיעה, הגיע רש"ז לבית הוריו, שדרו בעיר אחרת, כדי לקבל מהם ברכת הדרך קודם צאתו. בעודו מדבר עם אמו אמרה לו האם: טובה אחת קטנה אני מבקשת ממך, מיד בהגיעך לארץ הקודש, בתום שני חודשים ומחצה, אנא שלח נא אלי מברק המודיע

"אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" (ה, ו)

מפורסמת קושייתו של רבי יהודה הלוי: בדיבור הראשון המצווה על האמונה בבורא יתברך, מן הראוי היה להזכיר שהוא ברא את העולם ועשה שמיים וארץ, שזהו יסוד האמונה, ומדוע הזכירה התורה רק שהוציא אותנו ממצרים, הרי זה לכאורה מעשה חד פעמי ואינו יסודי כמו בריאת העולם?

ומתוך רבי יהודה הלוי, בספר הכוזרי, שאכן האמונה בבריאת העולם היא שורשית ויסודית יותר, אך ההכרה ביציאת מצרים תגרום יותר לחיזוק האמונה ולקביעתה בלב האדם, כיון שהם ראו זאת בעיניהם.

מסופר על גוי שהיה גר בשכנות עם רבי יהודה הלוי, שאף הוא - להבדיל אלף הבדלות - היה משורר. אך גוי זה לא האמין שיש בורא לעולם, ולשיטתו העולם נברא מאליו.

ויכוחים רבים ניהל רבי יהודה הלוי עם שכנו הגוי, אך כל ראיותיו של רבי יהודה הלוי לא גרמו לגוי הכופר לשנות את דעתו, הוא נשאר איתן בדעתו שהעולם נברא מאליו.

יום אחד חיבר המשורר הגוי שיר, וכשהגיע לסוף החיבור לא ידע כיצד לסיימו.

יצא המשורר אל גינת ביתו, ובעזרת האוויר הצח והאווירה הקסומה, קיווה למצוא שורה נאה לסיום השיר.

באותה שעה בדיוק, עבר רבי יהודה הלוי ליד ביתו של הגוי, וראה מבעד לחלון את דף השיר מונח על שולחנו של המשורר, ואף הבחין בשורת הסיום החסרה.

נכנס רבי יהודה הלוי אל בית המשורר, והוסיף שורת סיום נאה ומתאימה לשיר.

בסיום הכתיבה יצא רבי יהודה הלוי מבית הגוי ושב אל ביתו. כאשר חזר הגוי מהטיול בגינה, מצא את השיר

שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת הַקְּדוּשִׁים פָּרְסְמוּ אֶת שֵׁם ה' בְּעוֹלָם:
אֲבֹרָה־ם - דָּרָךְ מִדַּת הַחֶסֶד, יִצְחָק - הַגְּבוּרָה, יַעֲקֹב -
הַתְּפָאֶרֶת. הֵם חוֹלְלוּ מִהֶפְכָּה רוּחָנִית.
אַחֲרֵי אֲלָפִים שָׁנוֹת תָּהוּ, הָעוֹלָם הִתְהַפֵּךְ וְקָבַל תַּפְנִית
חֲדָה בְּהֶבְנָה שֵׁשׁ מִנְהִיג לִבְיָדָה, וּבְכָל זֹאת, הָעוֹלָם
לֹא בָא עַל תַּקְוָּנוּ.
לָמָּה? דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִתְבּוֹדַד בֵּין הָהָרִים, שָׁאַל אֶת
עַצְמוֹ: הֲרִי כָּבֵד הִיוּ אָבוֹת שֶׁהִמְלִיכוּ אֶת הַבּוֹרָא - לָמָּה
עוֹד לֹא בָּאָה הַגָּאֻלָּה?
וְהַתְּשׁוּבָה שֶׁהֵבִין הִיָּתָה מִהֶפְכָּנִית: רַק כַּאֲשֶׁר כָּל אָדָם
יִמְלִיךְ אֶת ה' מִהֶמְקוֹם הִיָּחוּדִי לוֹ - תְּבוֹא הַגָּאֻלָּה.
גַּם אֲנִי - אֲמַר דָּוִד - רוּצָה לְהִמְלִיךְ אֶת הַבּוֹרָא
מִהֶמְקוֹם שְׁלִי.

לָמָּה אוֹמְרִים 'אֱלֹהֵי אֲבֹרָה־ם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב' - וְלֹא
'אֱלֹהֵי דָוִד'?"
אָמַר לוֹ הַקֵּב: ה' אֵי אֶפְשָׁר לְהִמְלִיךְ אוֹתִי מִתּוֹךְ נִחוּת.
הָאָבוֹת עָבְרוּ נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, וְעָמְדוּ בְּכָלֵם.
אָמַר דָּוִד: "בְּחַנְנֵי הַשֵּׁם וְנִסְנִי!" - שְׁלַח לִי נְסִיִּן,
וְאֶתְמוּדֵד.

וְאִזּוּ בָּאָה פְּרִשֶׁת בֵּת שֶׁבַע.
לְכַאוֹרָה - כְּשִׁלּוֹן. אֲבָל דְּוָקא דָּוִד - הוּא זֶה שֶׁמְבִיא אֶת
מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, הוּא זֶה שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר 'דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
חַי וְקַיִם', לָמָּה?
מִפְּנֵי שֶׁדְּוָקא הַנִּפְיִלָּה אֶפְשָׁרָה לוֹ לְהִמְלִיךְ אֶת הַקֵּב"ה
בְּצוּרָה עֲמָקָה יוֹתֵר מִכָּל מִי שֶׁקֵּדֵם לוֹ.

לע"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה
כ"א מר חשון תשפ"א

לי על בואך בשלום לארץ הקודש, וכך אוכל לישון ביתר רוגע...

מיד כששמע בקשה זו מפי אמו הבין רש"ז כי זה אומר שבמשך כל ימי הנסיעה לא תישן אמו ברוגע, נענה ואמר לה: אם כן, אבטל את הנסיעה.

אמרה לו אמו: ח"ו! וודאי שעליך לנסוע אלא שתודיעני בהגיעך.

אך רש"ז שהבין לעומקן של דברים, והרגיש ללב אמו, ביטל מיד את כל הנסיעה שכל כך חלם עליה וכה

השתוקק לה, ובלבד שלא לפגוע בכיבוד אם.

(באר החיים)

"כבר את אביך ואת אמך" (ה, טז)

שקועים היו ה"יהודי הקדוש" מפשיסחא ותלמידיו בלימוד, והנה הגיע עניין קשה מאוד.

התעמק הצדיק בלימודו, וכלל לא חש בנעשה סביבו.

כל אותה עת ישבו סביבו התלמידים והמתינו עד אשר ימשיך רבם בשיעורו, ואולם, עיונו של הצדיק באותה סוגיה חמורה ארך זמן רב.

לפתע חש אחד התלמידים הממתינים ברעב, אמר אפוא לנפשו, בוודאי יוסיף הרבי להגות בסוגיה עוד זמן רב, בינתיים אמהר לבית אמי ואטעם דבר מה על מנת להשקיט את רעבוני.

עתה, מציק לי הרעב ומונע ממני להתעמק בלימוד, ואם לא אוכל כעת כיצד אצליח להתרכז בלימוד מאוחר יותר?

במחשבה זו מיהר אל ביתו, אכל דבר מה ופנה לשוב אל בית המדרש.

עודנו על סף הבית, וקולה של אמו השיגו: אנא, בני, התוכל לעלות אל עליית הגג להוריד חבילת שחת? הן יודע אתה, בני, שאינני מסוגלת לטפס לגג, וכה זקוקה אני לשחת!

אבל, אמא - השיב הבן - עלי לחזור מיד אל בית המדרש. הן הרבי יסיים עד מהרה את עיונו בסוגיה ויתחיל

להסביר את הדברים באוזני התלמידים!

מוטב בני - הבינה האם והפטירה אנחה - שתשוב ללימודך, סלח לי על שביקשתיך לטפס אל עליית הגג, אך מה לעשות, ואני זקוקה לעתים קרובות לעזרתך, כן... - דמעה נגרה מעיניה - לא קל להיות אישה אלמנה...

כשהמילים של אמו מלוות אותו יצא הבן מהבית ופסע לעבר בית המדרש. תחילה צעד במהירות, חושש היה שמא יפסיד שמץ מדברי רבו, אך הנה נעשו צעדיו מתונים קמעה, ולפתע עצר על מקומו בבהלה.

לשם מה אני לומד? שאל את עצמו שאלה נוקבת, לאיזו מטרה אני כה ממחר אל בית המדרש? האם כדי ללמוד ולדעת עוד ועוד? וכי מה אשיג אם אוסיף לעצמי ידיעות והרי כל מטרתו של הלימוד היא על מנת לקיים את הדברים!

והנה עתה - הכהו ליבו - לא מילאתי את בקשתה של אמי, אמנם למדתי הלכות כיבוד הורים, וההלכות שגורות על פי, אך כאשר הגיע הרגע לקיימן מה עשיתי? עזבתי את אמי ולא מילאתי את משאלתה. האם לשם כך למדתי את ההלכות?

לא! כל מטרת הלימוד הייתה על מנת לקיים את הדברים, ולכן, עלי למהר הביתה ולעשות את שביקשה אמי!

חיש סב הנער על עקבותיו ושב לבית אמו, הוא טיפס אל עליית הגג, חיטט בין החפצים עד אשר מצא את חבילת השחת המבוקשת.

הנה אמא, השחת שביקשת - הגיש את החבילה לאמו בעיניים מושפלות מבושה, אנא, מחלי לי על שלא מילאתי את בקשתך מיד.

על פניה של האם הסתמן חיוך של קורת רוח, רוב תודות, בני. ועתה, רוצ' ללימודך, מקווה אני שלא הפסדת ולו גם מעט מדברי רבך!

כשליבו קל עליו מיהר הנער אל בית המדרש. אנא ה' - רחשו שפתי - אינני רוצה להפסיד את דברי הרבי, עשה שלא אחזר!

לְכָל אָדָם יֵשׁ שְׂרֵשׁ פְּנִימִי שֶׁל חֶסֶד. לֹא אֶלֶף בְּעִיּוֹת - אֲלֵא נִקְדָּה אַחַת רְגִישָׁה, שְׁמִמָּנָה נֹבְעִים כָּל הַקְּשִׁיִּים. אֲךָ הִיא חֲבוּיָה עֵמֶק, וְלִכֵּן אֵינָנוּ מְכִירִים אוֹתָהּ. הַיֶּצֶר הָרַע עוֹשֶׂה הַכֹּל כְּדֵי לְהַסְתִּיר אוֹתָהּ - כִּי בְּרָגַע שְׁנִכְבִּיר בָּהּ וְנִמְלִיךְ אֶת ה' מִתּוֹכָהּ - בָּא הַתִּקּוּן.

אִיךָ הַקֵּב"ה עוֹזֵר לָנוּ לַחֲשֹׁף אוֹתָהּ? בְּשִׁלְבִים:

רֵאשִׁית, הוּא מְפַגֵּשׁ אוֹתָנוּ עִם אָדָם אַחֵר שְׁנִכְשֵׁל בְּאוֹתוֹ עֵנֶן - וְזֶה "מְדֻלֵּק" אוֹתָנוּ מִבְּפָנִים.

אַחֵר כֵּךְ, אֲנָשִׁים אַחֵרִים חוֹשְׁדִּים בָּנוּ בְּמִשְׁהוֹ - שְׂאִין בָּנוּ. זֶה רִמְזוּ נֹסֵף.

מִחֲשָׁבוֹת מְבִיכוֹת עוֹלוֹת בְּמוֹחָנוּ, - מְבַלִּי שְׁבִקְשָׁנוּ. וְאִם עֲדִין לֹא נִתְעוֹרֵר - מְגִיעַ נִסְיוֹן מַעֲשִׂי, חֲזִיתִי, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהִתְכַּחֵשׁ לוֹ.

וְכֵאן נִקְדַּת הַשֶּׁבֶר - אוֹ נִקְדַּת הַהִמְלָכָה.

הָאָדָם יָכוֹל לְהַכִּיר סוּף-סוּף: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵינִי יָכוֹל לִבֵּד - רַק אֶתָּה שׁוֹמֵר עָלַי!

אוֹ - שֶׁהוּא נִבְהַל, מִתִּנְאֵשׁ, וְנִשְׁאַר לְמִטָּה...

וְזוֹ הַגְּדֻלָּה שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ: הוּא יָרַד - אֲךָ לֹא נָפַל בְּרוּחוֹ. הוּא אָמַר: "וְחִטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד" - הַחֲטָא חֲשֵׁף אֶת מְקוֹמִי הָאֲמִתִּי, וְהַכְרִיחַ אוֹתִי לְהַכִּיר שְׁבָלִי ה' - אֵינִי יָכוֹל.

וְזֶה מֶה שֶׁטָּרַם הָיָה בְּאֲבוֹת: הֵם הִפְּרִיזוּ בְּכֶךְ שֶׁהֵם תְּלוּיִים בְּבוֹרָא - אֲךָ דָּוִד הוֹכִיחַ אֶת זֶה בְּשֵׁטַח.

הוּא יָרַד לְשָׂאוֹל - וְעָלָה מִשָּׁם, כְּדֵי לְהִרְאוֹת: גַּם שָׁם ה' נִמְצָא, "גַּם שָׁם יָדָךְ תִּנְחַנֵּי", גַּם מִשָּׁם אֶפְשָׁר לְהִמְלִיךְ אוֹתוֹ.

לע"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

עקיבא ולימד: "את ה' אלוקיך תירא" - לרבות תלמידי חכמים (פסחים כב).
לחת"ס סופר היה תלמיד מובהק שנעשה חתן אצל גביר שהיה חסיד לאחד מגדולי האדמו"רים בפולין.
בהשפעת חמיו נסע גם החתן להסתופף בצל האדמו"ר והפך להיות חסיד נלהב.
כעבור מספר שנים ביקש להקביל את פני רבו החת"ס סופר ונסע לפרשבורג.
הוא הגיע בדיקן בשעה שהחתם סופר אחז באמצע אמירת שיעורו.

החת"ס האיר לו פניו, ולאחמ"כ רמז לו שמוזה זמן רב לא ראה אותו...

העני התלמיד פניו ואמר בחוצפה: אילו היה הרב שומע את התפילה בחצרו של האדמו"ר שלי, היה מבין מדוע לא באתי לכאן... (ובזה לזל וביטל את מעלת רבו החת"ס).

פניו של החת"ס הרצינו וגם התלמידים נבהלו למשמע אונם.

נענה החת"ס ואמר בענוותנותו: בהיכל

המלך יש תפקידים שונים, יש משרתים

הדורי לבוש המשיגים למלך מעדנים מובחרים, ויש מסיקי תנורים

שמציתים תנורים וגורפים את האפר ובגדיהם מלוכלכים, אך וודאי גם מלאכתם

נחוצה.

כך גם בהיכלו של בורא עולם, יש צדיקים המשיגים כביכול את מעלתם בתפלתם

ועבודתם בקדושה, ויש

שהם בבחינת "חוטב עצים" העמלים בסוגיות הש"ס והמשחירים עצמם על התורה לאסוקי שמעתתא אליבא

דהלכתא, אינני יודע מי מהם גדול יותר..."

לאחר דבריו אלו המשיך החת"ס באמירת השיעור.

בתום השיעור ביקש אותו תלמיד לגשת לרבו החת"ס ולפייסו, אך החת"ס הקפיד עליו וסירב לקבל את פניו.

בלב כבד שב התלמיד לעירו ובדרך אירע אסון נורא, העגלה התהפכה והתלמיד נהרג.

(זכרון למשה)

בידיים רוטטות פתח את דלתו של בית המדרש, בחלל החדר עמדה דממה, ה"יהודי הקדוש" שקוע היה עדיין בעיונו.

והנה, אך נפתחה הדלת, הרים הצדיק ראשו מן הספר וחיוך האיר את פניו הקדושות. הוא קם ממקומו ופנה אל התלמיד הניצב על הסף.

האם ידוע לך מי מלווה אותך כעת?

הנער היתום השפיל פניו במבוכה, חבריו התבוננו חליפות ברבם ובחברם אך זולת הנער שבפתח לא ראו מאומה.

אמור נא, שב ה"יהודי הקדוש" לשאול, איזו מצווה חשובה קיימת זה עתה,

שבזכותה בא עמך מלווה כה נכבד?

והנער עדיין שותק במבוכה.

כשננסת הנה - המשיך ה"יהודי הקדוש" - ראיתי

כי האמורא אביי מלווה אותך, ובהיכנסו, האיר את עיניי ויישב את

הקושיה החמורה שהתלבטתי בה שעה ארוכה. אמור לי אפוא,

על מה ולמה זכית למלווה גדול שכזה?

או אז פצה הנער את פיו ובקול לחש סח את אשר עבר עליו בשעה

האחרונה.

הבנתי שטעיתי - סיים - ולכן שבתי הביתה ומילאתי את רצון אמי.

אכן, פנה הצדיק אל תלמידו, ברור כשמש על שום מה זכה חברכם

לליוויו של אביי, אביי יתום היה מאביו ומאמו, ושמו הינו ראשי תיבות של המילים: 'אשר בך

ירוחם יתום', האמורא אביי לא זכה בימיו לקיים את המצווה החשובה, מצוות כיבוד אב ואם, ולפיכך מאז

פטירתו נוהג הוא ללוות את המקיימים את המצווה הזו, שכן עז רצונו להצטרף אל אלו הזוכים לקיים את המצווה החשובה, מצוות כיבוד אב ואם.

(מעשיהם של צדיקים)

"את ה' אלוקיך תירא" (ו, יג)

שמעון העמסוני... היה דורש כל אתין שבתורה, כיוון שהגיע ל"את ה' אלוקיך תירא" פירש... עד שבא רבי

(מעשיהם של צדיקים)

א גוט שבת